

Nr 607

Av herr **Börjesson** i Falköping, *angående förfarandet vid nedsättning av stämpelskatt på inteckning i fast egendom.*

(Lika lydande med motion nr 525 i Första kammaren)

Enligt stämpelskatteförordningen medges nedsättning av stämpelskatten på penninginteckning i egendom då inteckningen helt eller delvis ersätter tidigare inteckning och då penninginteckningen söks på grund av en ny handling. Skattenedsättning medges i sådana fall under förutsättning att en eller flera inteckningar dödas. Stämpelskatten nedsättes med det skattebelopp som erlagts för den eller de gamla inteckningarna.

Enligt uppgifter föreskrives inte att man särskilt skall begära denna nedsättning av stämpelskatten vid det aktuella tillfället, men för undvikande av missförstånd torde det vara bäst att vederbörande ändå ansöker härom.

Det finns exempel på då respektive domsaga underlåtit att avräkna den tidigare stämpelskatten. När vederbörande begärt att få återbetalning på den för högt erlagda stämpelskatten har domsagan meddelat, att rättelse kan ske endast genom besvärsskrivelse av vederbörande till hovrätten. Ansökan skall enligt förordningen ingivas till inskrivningsdomaren i vederbörande domsaga för vidare befordran till hovrätten, varvid man som bevis har att uppvisa de gamla dödade inteckningarna och fotostatkopior av de nya där stämpelskattens storlek framgår. I ett fall bland många, som kommit till min kännedom beträffande dessa ärenden, inlämnades i en domsaga en ny penninginteckning på 44 000 kr. Fyra gamla inteckningar på samma belopp dödades samtidigt. Full stämpelskatt, 176 kr., fick erläggas av vederbörande trots att han påpekat att någon stämpelskatt inte skulle betalas. När denna person efter en tid upptäckte att stämpelskatt ändå uttagits upplyste domsagan honom om att han kunde överklaga hos hovrätten på sätt som ovan relaterats.

Detta förfaringssätt från domsagens sida mot enskilda personer strider mot rättskänslan, då praxis på så gott som alla områden i samhällslivet är, att det ankommer på den felande parten att rätta till begångna fel mot allmänheten. Något undantag från denna regel anser jag inte bör få förekomma.

Själva processen är i nämnda fall visserligen avgiftsfri. Emellertid uppstår det för vederbörande person — förutom besvär och irritation — en hel del kostnader som han följaktligen måste bestrida själv. Enskilda människor har i regel inte rutin i att handlägga ärenden av denna art och måste för besvärsskrivelsens utformning etc. anlita hjälp, för vilken också ersätt-

ning måste erläggas. Till detta kommer kostnaderna för fotostatkopiorna samt telefon- och portokostnader. Det är utgifter som rimligtvis borde bestridas av den part som åsankat felet.

I princip bör för varje myndighet gälla att då ett fel begås mot allmänheten skall detta också tillrättaläggas av respektive myndighet. Denna princip är allmänt vedertagen på andra områden.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte begära hos Kungl. Maj:t att sådana tillämpningsföreskrifter beträffande stämpelskatteförordningen utfärdas, att vederbörande myndighet utan särskild ansökan åläggs att avräkna eventuell nedsättning av stämpelskatt vid penninginteckningar i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1966

Bengt Börjesson
i Falköping
